

8TH INTERNATIONAL PUPPET THEATRE FESTIVAL FOR ADULTS
PIERROT 2013

8-МИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ ПИЕРО 2013

6
БРОЙ
29.09.2013

ОРГАНИЗАТОРИ:

Община Стара Загора
ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства
и творческо поколение"
Министерство на културата
Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

ФОНДАЦИЯ АМЕРИКА ЗА БЪЛГАРИЯ

АКТ УНИМА БЪЛГАРИЯ	ИЗКУСТВО В ДВИЖЕНИЕ	РЕКЛАМНА МРЕЖА 5	ФОНДАЦИЯ АРТ ОФИС
ХОТЕЛ "ЖЕЛЕЗНИК"	ХОТЕЛ "УНИКАТО"	РЕСТОРАНТ "МАСКАТА"	РЕСТОРАНТ "ЧЕВЕРМЕТО"
		РАЗПРОСТРАНИТЕЛСКА	ФИРМА КОРЕКТА

МЕДИЙНИ ПАРТНЬОРИ:

STZ NEWS НОВИНАРСКИЯТ САЙТ	РАДИО СТАРА ЗАГОРА	ТВ СТАРА ЗАГОРА
-------------------------------	-----------------------	--------------------

през погледа на театроведа

Границите на съдбата

“ДЪХ”

ТЕАТЪР ЗА ДЕЦА – СУБОТИЦА, СЪРБИЯ

Драматург: Ина Божидарова

Режисьор и сценарист: Веселка Кунчева

Сценография и кукли:

Мариета Голомехова

Музика: Христо Намлиев

Какво е съдбата? Кой предначертава живота ти? Кой има право да се разпорежда с теб? Горан и Биляна се обичат. Само заедно те могат да свалят маските на социалните роли. В спектакъла „Дъх“, Театър за деца, Суботица, Сърбия куклите не са одухотворения от човека предмет, а тежката дреха на патриархалните нрави. Само отблъсквайки социалната роля, т.е. куклата, Горан и Биляна могат да се прегърнат.

Полумрак на сцената. И в този спектакъла на Веселка Кунчева душата на човека не носи нищо светло. Отпред на авансцената са опънати множество ластици. Мойрите от гръцката

митология са изтъкали нишките на животите, а чужди ръце са ги подредили. Любовта е възможна само когато прекрачиш границите на съдбата. Когато Биляна е насила омъжена за Марко, от чигата се спускат още ластици, които селските баби сватовници опъват около нея. Съдбата е станала клетка, от която те спасява само смъртта. Биляна умира и клетката се разрушава.

В края на спектакъла Горан безуспешно се мъчи да скъса ластиците. Свободната воля отново е била задушена от нишките на мойрите.

Ана Луис Нориега

“АЗ, СИЗИФ”

Продуцентска къща „Контраст Филмс“- София, България

Режисура и драматургия: Веселка Кунчева

Сценография и кукли: Мариета Голомехова

Музика: Христо Намлиев • Хореография: Мария Димитрова

Участва: Христо Таково

Защо съм се родил, защо живея, защо не мога да летя?

„Това ли е всичко?“ – пита и сезира погледът на единствения актьор на сцената. Лицето, което изобразява страховете, болките, копнежите, мъчността да се живее. Присъствието, в което заживява, за няколко минути сценично време, цялата човешка обърканост и безсилие пред въпросите, търсещи отговори. За няколко минути сценично време душата ни бива върната в нормалното ѝ състояние- състоянието на вълнение. Актьорът е сам на сцената, влачи своята съдба- куб, в която не иска да разпознае себе си като изпразнено от смисъл същество. А отговорите никога не са били нужни, неистовият стремеж да ги търсим изразява вечната човешка амбиция за знаене. А човекът на сцената не знае, или усеща, че това, което знае е ...тъга.

Обединен около един откровено емоционален сценичен разказ, екипът на спектакъла като че ли събира и своите собствени неизречени думи. Партньори на актьора са неговите малки скрити Аз-ове - весели опоненти или верни приятели, те завършват образа, те самите са актьорски образ, който изрича радостта и скрива мъката, когато човекът мълчи. И в тази истинска тишина, той танцува. Музиката е ритъмът на мисълта, който пробужда съзнанието от съня и му дава хоризонт, в който тишината е превърната в пулсиращо тяло. Животът на сцената продобива свой собствен театрален език- и в него се открояват тайните ни колебания, воплите и съмненията ни. В този език куклата и актьорът се трансформират и се редуват да се опознават взаимно, малките човешки глави са израстък на реалното човешко тяло, те го допълват, дообясняват стремежите му. Танцът на Сизиф във влаченето нагоре е танцът на душата- актьорът изпълва със себе си сцената и това е достатъчно. Тялото кристализира и играе себе си, в красота и агония едновременно. Неговите движения са катарзиса на текста, който актьорът изрича. Вечни и космически са тези думи- защото са изразени и в театралност, и в октровеност.

Катерина Георгиева

през погледа на театроведа

КУКЛЕН ТЕАТЪР „MANDRÁGORA“

ПОРТО, ПОРТУГАЛИЯ

СЪН

Създател: *Филипа Мескита*

Участват: *Клара Рибейро и Филипа Мескита*

Кукли и сценография: *enVide neFelibata*

Музика: *Фернандо Мота*

Колекция на Мишел Гуакомети

Сътрудници: *Алис Бернардо, Проект Ноу-хау*

Снимки: *Едгар Таварес*

В партньорство с: *Wool House*

С институционалната подкрепа на:
град Гимараеш – Европейска столица на културата за 2012г.

Кметството на Еспиньо

Ф.А.С.Е. – Форум за изкуство и култура – Еспиньо

Делничният бит изморява с безкрайната си повтаряемост, ходене на работа, бързана, отчуждено присъствие и вдигане на шум. Съвременна картина, поразителна в своите еднакви тонове. Така започва и представле-

нието на театър „Mandrágora“, „Сън“ Порто, Португалия – с две забързани фигури тръгнаха към сивотата на предния ден. И от тази не много оригинална гледка, пресъздаваща етюди с въображаеми предмети, се отнасяме в един сън. Изначално заложената „градска“ обстановка се видоизменя в имажинерно пространство, изградено с помощта на дърво от прежда. Оттам съвсем магично изникваха кукли, които спомагаха на сценичния разказ да се случи. А относно самата история, би могло да се каже, че най-добрата дума за нейното описание е „предположение“. Осланяйки се на заглавието, вероятно можем да заложим на индивидуалната преценка от видяното, която дава това поле за размисъл. Невъзможността за извеждане на конкретна тема от спектакъла е основен негов недостатък и тази липса не дефинира целевата аудитория. Склонни сме да приемем добрите намерения на авторите на този спектакъл, но те се разминават с крайния резултат.

Айя Кирилова

4 *през погледа на театроведа*

СТОЛИЧЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР
СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

СВЯТ/О

За Дуда Пайва ще чуете, че е „уникален“, „иновативен“, „търсец“. Роден в Бразилия, в края на деветдесетте той емигрира в Холандия, където изследва танцовото изкуство с едни от най-известните имена в съвременната хореография. Някои са впечатлени от актьорския му талант, други - от режисурата му; приеман или отхвърлян, няма спор, че представленията му се играят по цял свят, което, само по себе си, е критерий за успех. Едновременно автор, режисьор и хореограф, Дуда Пайва създава един интимен свят, в който сценичните прожектори достигат до най-тъмните кътчета на човешката душа.

„СВЯТ/О“ е трагикомично, мултижанрово представление, което съчетава в себе куклен и танцов театър с мултимедия. Още оформлението на заглавието подсказва основната тема - тази за кръговрата на съществуването, за раждането и смъртта, неизбежно следващи се по петите.

Ребека е аристократична възрастна дама, около чиито рожден ден е организирано действието на спектакъла. Пространството, в което е ситуирано случващото се, е трапезарията в дома на Ребека, дом, обитаван единствено от нея и икономата ѝ. В това пространство, за тържеството, *нахлуват* двете дъщери на рожденичката и един от зетозете ѝ, които с присъствието си

нарушават наложения монотонен ритъм в дома/света.

Сценографията е максимално реалистична - празнична маса с дантелена покривка и завеси вляво и вдясно на сцената, допълващи идиличната атмосфера. Картината бързо преминава в реалиите на съновиденията, кошмарите, халюцинациите.

Всеки от персонажите вдъхва живот на кукла-проекция на самия себе си, с размер колкото човешка длан. Вечерята е сервирана. От чиниите се изправят малките Аз-ове, които биват рязани, дъвкани, повръщани. Всеки е безмилостен към себе си, *самоизяжда се*. Мъничките кукли са символ на човешкото свиване, породено от страданието и страха, докато куклата-бебе (със свръхчовешки размер) е израз на бъдещето, което често е натоварено с огромни очаквания.

Движенията на сцената са гротескни: тези на гумените кукли - конвулсивни; на актьорите - престорени и иронични. Цялостната атмосфера на спектакъла е потискаща, времето - проточено, а в зрителя се заражда усещането за безсмислено(то му) съществуване.

Теодора Кафеджиева
Теодора Маргинова

през погледа на театроведа

Вълшебникът от ОЗ

**ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР
СТАРА ЗАГОРА, БЪЛГАРИЯ
ПОСТАНОВКА - БОНЬО ЛУНГОВ**

Магиите се случват навсякъде около нас. В онзи смисъл, в който ние сами сме творци на собствения си живот. Далеч, зад омагьосаната гора и отвъд маковите полета, съществува Изумруденият град, а в него живее Вълшебникът от Оз. Той е чаровен старец, който може да превръща желанията в реалност. Или поне така беше в първата кино версия на Виктор Флеминг, която сме гледали с ококорени очи, впер-

ни в света на магиите. В театралния вариант на Държавен куклен театър - Стара Загора познатите любими герои, еквивалент със слабостите и страховете си на хората, заживяват ярко и динамично. В шарената приказка актьорите ни отвеждат до най-важното място, изпяват ни най-ценната песен - тази, в която приятелството е възможно. Правят го с чиста енергия и съзнание, че в детската глава това все още е едно красиво събитие. И на финала се оказва, че вълшебството, малко тривиално и наивно, е вътре. От там извира истинският магичен поток. А само споделената магия е наистина магия.

Катерина Георгиева

Издание на пресцентъра на "Пиеро 2013"
Дизайн - Камелия Димитрова

